

[Hølge Madsen.]

overhovedet lå nogen fordel deri for bygherren, når man skulle se reelt på det. Også dette bør man se nærmere på.

Til disse betragtninger kommer så den side af sagen, som det ærede medlem hr. Lorentzen også nævnte, og som man ikke må glemme, når det drejer sig om tilskudslove — for det er jo tilskud, der er tale om her —, og det er spørgsmålet om, hvem der skal betale. Nu har jeg ganske vist fornylig været ude for i en grundbog for statsradiofonis studiekredse at se stat og kommune fremstillet som fyldte, struttende pengesække, hvorfra pengene spredtes ud til de trængende. Den opfattelse deles dog vist kun af et naivt mindretal. Det store flertal ved, at stat og kommune rettere burde afbildes som pumper, der suger skatterne til sig og derefter foretager fordelingen.

Og hvem betaler så skatterne? Dér fik vi at vide af overborgmesteren i København i tirsdags under budgetdebatten på rådhuset, at 64 pct. af skatterne kom fra indtægter under 10 000 kr. Overborgmesteren fortalte os altså, at to trediedele af kommunens skatter betales af den del af befolkningen, som har beskedne indtægter. Hvorledes forholdene stiller sig for statens vedkommende, kan der være forskellige opfattelser af, men det, at de indirekte skatter, som i høj grad hviler på den brede befolkning, udgør en større del af statsbudgettet end af kommunens budget, kunne jo tyde på, at forholdet ikke bliver bedre for statens vedkommende. På den baggrund, at det er den jævne befolkning, der betaler den største del af de skatter, som skal bruges til disse tilskud, kan man nok se det ønskelige i en støtte til de kredse, der er tale om i de foreliggende lovforslag. Men man må også tage i betragtning, om det er rimeligt, at befolkningslag, som eventuelt er endnu ringere stillet, skal betale disse tilskud; og hvem får dem? Der har været talt om, at klientellet i dette statsstøttede byggeri har ændret sig, og når man i dag ser, at punkthuslejlighederne på Bellahøj skal koste 5 000 kr., kan man nok synes, det er lidt ejendommeligt, at de folk, der har under 10 000 kr. i indtægt, skal give tilskud til huslejen dér.

Som det vil fremgå af, hvad jeg har sagt, og i tilknytning til de udtalelser, som vor ordfører kom med ved den tidligere behand-

ling, ser vi med megen skepsis på lovforslagene, men vi vil gerne i et udvalg se på, hvad der kan komme frem af oplysninger til nærmere belysning af spørgsmålet og herunder være interesseret i at få svar på de spørgsmål, jeg har peget på her.

Alfred Jensen: Allerede i forrige rigsdagssamling fremhævede mit parti, at byggeomkostningerne var kommet så højt op, at det virkede generende ikke alene på byggeriet, men også for de lejere, som skulle betale den høje leje i de boliger, der blev opført i fjor vinter, og som bliver opført i den kommende tid. Mit parti stillede forslag om et ekstra tilskud til byggeriet med det formål at sikre en lejebetaling i nybyggeriet, der var overkommelig for lejere med en jævn indtægt. For os var hovedformålet at få nye lejligheder frem og få dem frem til en overkommelig leje. Den rigtigste og sikreste vej er naturligvis en sænkning af renteniveauet og de store avancer i byggematerialeindustrien og indenfor byggeriet, men da denne vej jo ikke er farbar på grund af de politiske forhold herinde, må man søge, om der findes andre veje frem til en sådan lettelse. Vi fandt, at man kunne klare det ved at yde ekstra tilskud.

For os har formen imidlertid ikke været afgørende. Derfor kunne vi også, da de to socialdemokratiske forslag, der i dag er til behandling her, blev fremsat og behandledes første gang i fjor, gå ind for, at man fremmede disse forslag, fordi man også er i stand til at løse en del af problemet gennem de her foreslåede bestemmelser. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at for os er der ingen tvivl om, at den vej, der her anvises med at give rentefrihed og afdragsfrihed for lån, ikke er den rigtige vej og ikke er den mest bekvemme vej. Det er den ikke, fordi disse beløb vil blive stående fremefter og give anledning til en masse irritation og diskussion. Endelig er der også den omstændighed ved det, hvad jeg fremhævede i fjor, at man kan komme i den situation, at en regering og et rigsdagsflertal vedtager at sætte en sådan rentefrihed og afdragsfrihed ud af kraft. Forholdene behøver ikke at have bedret sig i en sådan grad, at det er forsvarligt; det skulle jeg tro at forslagsstillerne kender fra andre lovgivningsområder, hvor man har ophævet tilskudsordninger, som var nødvendige for at give nogenlunde balance i folks indtægter og